

De jarige

Zaterdagavond in de Sip 'n' Dip: Piano Pat loeit haar vijfendertigduizendste vertolking van 'Take Me Home, Country Roads' terwijl studenten en studentes – voor de kerst thuisgekomen en er tot nieuwjaar gestrand – aan de piano slurpen van hun mixdrankjes en meezingen. Het is tien uur of halfelf en buiten komt de sneeuw met pakken naar beneden. Ik haal een aangelengde Daniels en neem die, niet zonder spijt, mee terug naar de kamer. De bar is gezellig, warm, raamloos en luidruchtig. Buiten ziet de straat eruit als de IJsplaneet.

'Waar is mijn Coke?' vraagt Justin.

'Welke Coke?'

'Die je niet voor me hebt meegenomen,' zegt hij.

Ik diep een pakje dollarbiljetten op uit de voorzak van mijn spijkerbroek, trekt er eentje tussen de hoop uit en gooi het naar zijn hoofd. In een reflex schiet zijn hand omhoog om het te vangen. Hij is als tweedejaars al wisselspeler op het tweede honk in zijn schoolteam in San Diego. Als hij opstaat om een Coke-automaat te gaan zoeken is hij opnieuw groter dan ik, dat is hij al dit hele bezoek geweest, maar het verrast me opnieuw.

Als ik de laptop tot leven wek, blijkt de vlucht van zijn

KEVIN CANTY

moeder nog steeds vertraging te hebben, nog niet uit Salt Lake te zijn vertrokken: aankomsttijd wordt niet vermeld. Ik ben blij dat ik daar niet met haar ben. Ze verveelt zich gauw en als ze zich opgesloten voelt, wordt ze dol als een terriër in een doos. Bovendien rookt ze niet meer volgens Justin, wat het alleen maar erger zou maken. Ik weet nog dat ze op diezelfde luchthaven was, dat ze daar in die glazen rokerskooi zat te praten en te lachen met haar medezondaars terwijl de niet-rokers zich in hun eentje zaten te vervelen. Op de televisie zijn de cheerleaders van de Dallas Cowboys aan het touwtrekken met de mooie Raidelettes, over een modderpoel heen, onder een helblauwe hemel in de trillende schaduwen van palmbomen. Het is een beetje riskant, maar leuk riskant – het helt naar moddergevechten – en de meisjes hebben allemaal een grote witte *smile*. Ze hebben de tijd van hun leven. Buiten de motelkamer fluit de wind om de hoeken van het gebouw en tikt de sneeuw op het glas.

‘We hebben een werkster,’ zegt Justin. ‘Nou jij weer.’

Hij ploft met een aanloop languit op het bed, en het bed protesteert.

‘Bij mij komt af en toe een meisje,’ zeg ik. ‘Als het goed is komt ze morgen. Wanneer ik in mijn eentje ben, heb ik nooit een hulp nodig.’

‘Bedoel je dat ik een chaoot ben?’

‘Jezus, ja. Kijk jij wel eens achter je?’

‘Nee.’

‘Zou je toch eens moeten doen,’ zeg ik. ‘Een spoor van lege colablikjes en snoepwikkels en vuile sokken en ik weet niet wat nog meer.’

De jarige

‘Oma,’ zegt hij.

‘Vuilak.’

Ik klap de zilverkleurige Apple dicht en ga uit het raam staan kijken, naar de sneeuw die horizontaal door het lantaarnlicht vliegt, naar de auto’s die door de straat kruipen, de kegels van hun koplampen afgetekend tegen de sneeuw. Elaine komt hier nooit weg met dit weer, zelfs daar niet als ze geluk heeft. Ze kunnen beter die hele vlucht afzeggen dan dat ze uren in de lucht moeten cirkelen, wachtend op beter weer, op een gaatje om te landen. Ik stel me Elaine voor op haar eigen motelkamer, alleen, dertienhonderd kilometer verderop; en ik geef toe dat ik een zekere bevrediging uit dat beeld put. Laat haar maar eens afzien. Laat haar de nacht maar alleen doorbrengen.

Justin kijkt naar de cheerleaders terwijl ik de Black Star opbel om te horen hoe de zaken er daar voorstaan met de storm. Carter laat weten dat alles stevig dicht zit en dat het vee in de luwe ravijnen staat waar het hoort te zijn. Hij zegt dat het daar niet zo hard sneeuwt en denkt dat het niet eens gaat vriezen. Ik zeg hem dat ik hier zeker deze nacht en een nog moeilijk in te schatten deel van morgen vastzit. Oorspronkelijk zouden Justin en zijn moeder morgenochtend om tien uur het vliegtuig nemen, maar met dit weer is er geen peil op te trekken.

Wat Carter me heeft verteld vat ik samen in een kort mailtje dat ik naar New York stuur. Ik beheer de Black Star voor iemand die bekend is van de televisie. Het is eigenlijk meer een bureaubaan dan je zou denken, maar ik missta nog steeds niet op een paard.

KEVIN CANTY

‘Ze gaan trouwen,’ zegt Justin.

Het duurt even voordat het tot me doordringt. Als het zover is, vraag ik me af waarom hij me dat nu pas vertelt, terwijl hij al tien dagen bij me is. Dat vraag ik hem dan ook.

‘Ik weet het niet,’ zegt Justin. Hij houdt zijn blik angstvallig op de tv gericht, waar de cheerleaders op enorme, bijna twee meter hoge rubber ballen proberen te balanceren. Hij zegt: ‘Ik dacht dat je het niet zo leuk zou vinden. En ik vond dat mam degene was die het moest vertellen.’

‘Was dat de reden dat ze je kwam ophalen?’

Justin haalt zijn schouders op, maar ik weet dat het zo is en ik weet dat ik het maanden geleden, toen dit plan opkwam, had moeten zien aankomen. Ik vond het toen al vreemd. Met zijn vijftien jaar kon hij best alleen vliegen, dat heeft hij op de heenweg ook gedaan. Ik heb het al die tijd geweten. Ik hoopte al die tijd dat ze wilde praten, al wist ik niet waarover. Dat ze me iets zou zeggen. Niet dit.

Justin zegt: ‘Ik denk niet dat ze vanavond nog komt.’

‘Nee, denk ik ook niet.’

‘Het zal er wel op uitlopen dat ik haar morgen in Salt Lake zie.’

‘Wanneer is de trouwerij?’

‘Juni,’ zegt hij.

‘In het Coronado.’

‘Goeie gok.’

‘Het was geen gok,’ zeg ik. ‘Ze wilde haar hele leven al in zo’n soort tent trouwen. Ze houdt van chic. Del zal wel geld hebben voor chic.’

De jarige

‘O, zat.’

Buiten is de wind woest en jaagt de sneeuw. Zaterdagavond elf uur en er is niemand op straat, geen hond, geen auto, geen voetganger – behalve, nu ik kijk, één oude man in een rood-zwart geblokt jack, die onder de rand van zijn hoed tegen de wind optornt. Hij loopt langzaam en doelbewust. Het maakt me opeens zomaar ontzettend verdrietig om naar hem te kijken. Alleen en buiten in dit weer, op een avond dat niemand buiten hoort te zijn. Eigenlijk weet ik dat het waarschijnlijk een ordinaire dronkenlap is, die vanuit de kroeg naar huis loopt omdat hij te vaak is aangehouden om nog te mogen rijden. Maar als ik hem zo zie, zo eenzaam en klein, merk ik dat er iets in me breekt.

Als ik me van het raam wegdraai, vang ik Justins onderzoekende blik op. Zijn ogen schieten terug naar de tv, maar te laat. Ik merk dat hij naar me heeft gekeken, heeft geprobeerd te peilen hoe ik op dit nieuwtje reageer. Niet dat daar iets mis mee is. Natuurlijk is hij nieuwsgierig.

‘Je mag wel naar de bar als je wilt,’ zegt hij. ‘Ik kijk nog even een tijdje tv. Ik haal je wel als ze belt of zo.’

Ik zeg niets.

‘Ik vermaak me wel,’ zegt hij.

Dit is Justins laatste avond hier tot aan het voorjaar, en ik weet dat ik zou moeten blijven. Maar hij is dit keer lang genoeg geweest om door me heen te kijken, en wat ik nu voel is niet iets wat een vader zijn zoon graag laat zien: klein, zwak en machteloos. Elaine gaat trouwen. Natuurlijk gaat ze trouwen! Dat is haar zaak. Maar ik voel me wel totaal uit het lood geslagen door het nieuws.

KEVIN CANTY

‘Misschien één borrel,’ zeg ik tegen hem. ‘Een vlug-gertje. Ik weet haast zeker dat ze er niet door komt.’

‘Honderd procent zeker,’ zegt hij. ‘Hebben ze echt zeemeerminnen?’

‘Jazeker.’

‘Heb je ze gezien?’

‘Alleen op foto’s.’

‘Maar je hebt nooit een echte zeemeermin gezien?’

‘Nog niet,’ zeg ik. ‘Wie weet vandaag of morgen.’

‘Kom me maar halen als je er straks eentje ziet, goed?’ zegt hij. ‘Ik meen het. Zodra de zeemeerminnen komen, moet je me komen halen.’

‘Afgesproken,’ zeg ik. ‘Daarnet waren ze er niet. Maar ik haal je echt als ze zich laten zien.’

‘Echt doen,’ zegt hij.

De Sip ’n’ Dip Lounge, moet je weten, is op de eerste verdieping van het motel en het zwembad op de tweede en de hele achterwand van de bar is één groot raam met zicht op het onderwatergedeelte van het bad. Ik verzin het niet, je kunt het natrekken. Op sommige avonden geven ze een voorstelling waarin meisjes in badpak en met meerminvinnen artistieke onderwaterdansjes doen terwijl ze door een luchtpijpje ademen. Ik heb er foto’s van gezien en heb het me laten beschrijven. Het hele eind door de lange gangen van het motel hoop ik dat ze er zijn als ik de bar in kom. Het lijkt me een prima avond voor zeemeerminnen.

Maar als ik de bar in loop, is het zwembad bijna leeg en is het allemaal minder levendig dan eerst. De studenten zijn hun lol ergens anders gaan zoeken, Piano Pat

De jarige

heeft pauze genomen – of is definitief weg – en het is al halftwaalf, wat me min of meer overvalt. Er speelt lichte tingelende jazz op de achtergrond en de stellen die zijn gebleven zitten verspreid tussen de tafeltjes, de visnetten, Polynesische maskers en gipsen inktvissen. In plaats van zeemeerminnen hebben we een zwaarlijvig stel in het zwembad achter de bar.

Ik bestel een Daniels met ijs en een flesje Bud, wat ik altijd bestel als ik een beetje roezig wil worden. Ik had getrouwd kunnen blijven als ik had gewild. Zij was degene die wegging, maar ik was degene die de boel onmogelijk had gemaakt. Dat wist ik. Toch hield ik van haar. Niet dat ik nog veel hoop of verwachtingen had, ik wachtte helemaal niet, zat niet er met ingehouden adem bij. Maar het idee dat ze gaat trouwen – en niet zomaar trouwen, maar trouwen met Del, die in een beveiligde wijk woont en drie keer per jaar een nieuwsbulletin over zichzelf rondstuurt – geeft me het gevoel dat ik op het punt sta iets los te laten waarvan ik niet wist dat ik het vasthield. *Geen liefde*, had ze geschreven. Justin heeft me een keer zo'n nieuwsbulletin laten zien, vol interessante informatie over Del, geïllustreerd met glanzende kleurenfoto's.

'Ik ben vandaag jarig,' zegt de vrouw op de barkruk naast me.

'Nou,' zeg ik, 'van harte.'

In het gedempte licht ziet ze er ongelooflijk weelderig uit, lang lichtbruin haar bij elkaar gehouden door een brede haarkam in haar nek, een gebloemde blouse en een lange donkere rok. Voor haar op de bar staat een bruin bierflesje waarvan het etiket bijna helemaal is af-

KEVIN CANTY

gekrabd. Propjes etiket liggen als muizenkeutels op de bar voor haar.

‘Ik had nu in Mexico moeten zitten,’ zegt de vrouw.

Ik laat dit even betijen en we nemen allebei een slokje terwijl we naar het onderwaterstel achter de bar kijken. Het vergrotende effect van het water maakt hun benen gigantisch, net zeekoeien. Misschien weten ze dat we kijken, misschien ook niet. In het blauwe licht slingeren hun benen zich om elkaar. God mag weten wat hun bovenlijven doen, maar hun benen schijnen niet van elkaar te kunnen afblijven.

‘Ik heb al heel lang geen seksuele gevoelens,’ zegt de vrouw.

Daar blijft het bij, ze wacht op een reactie, maar ik kan niets bedenken. Na een tijdje zegt ze: ‘Het was al nooit een prioriteit voor me, en toen ging ik aan de antidepressiva. Ik kan je wel vertellen, die hele eerste golf, Prozac, Wellbutrin, dat soort pillen hakt erin op dat gebied. Heb jij ooit met dat spul te maken gehad?’

‘Ik niet.’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zegt ze. ‘Ik ken geen vrouw van boven de dertig die niet aan de antidepressiva is, niet een. De mannen drinken zich elke avond gewoon een slag in de rondte. Vandaar dat al die Spanjaarden en Koreanen dit land overnemen, tegen tienden zijn de heren straalbezopen en de dames zijn, nou ja, van onderen van hout. Wil je wat voor me doen?’

‘Met alle plezier,’ zeg ik tegen haar. Ik meen het.

‘Ik ga zo dadelijk een pakje sigaretten kopen,’ zegt ze, ‘maar als je weggaat wil ik dat jij ze meeneemt. Gooi ze

De jarige

weg, houd ze onder de kraan, maakt me niet uit. Maar haal ze hoe dan ook uit het zicht. Anders rook ik het hele pakje op en dan stink ik naar sigaretten bij Bob.'

'Bob.'

'Mijn verloofde,' zegt ze. 'In Puerto Vallarta.'

'Iedereen gaat trouwen,' zeg ik.

'Niet iedereen,' zegt ze. Ze tilt zich van de barkruk met een lichte, onbeschonken elegantie en loopt naar de hal, waar de automaten en toiletten zijn. Als ze niet dronken is, wat dan? Ik denk aan Justin op de kamer en bedenk dat ik er misschien beter tussenuit kan knijpen nu ze weg is. Maar dat doe ik niet. Ik bestel nog een Daniels met ijs en ga weer zitten kijken hoe de enorme zeekoebenen in het blauwe, net niet echte water drijven. De benen doen heel vriendelijk tegen elkaar. Een hand zweeft even omlaag in het water en verdwijnt dan weer naar boven.

'Zal ik je iets gek vertellen?'

Het was weer het meisje, of de vrouw, wat dan ook – ergens rond de dertig, plus of min, met een lief bezorgd gezicht en weelderig haar. Ze tikt een Marlboro uit het pakje, houdt het mij voor, en ik pak er een.

'Hoe heet je?' vraag ik.

'Mijn tweelingzus was gisteren jarig,' zegt ze. 'Je weet vast niet hoe dat kan.'

'Zij is om een voor twaalf geboren en jij om een over,' zeg ik.

Ze kijkt even beteuterd, maar dan klaart haar gezicht op. Ze zegt: 'Ik hoor dat ze hier zeemeerminnen hebben.'

KEVIN CANTY

‘Vanavond niet,’ zegt de barvrouw, een pronte roodharige dame met een gezicht als een scheepsboeg. Ze zegt: ‘Alles zit vandaag potdicht door de sneeuw en zo. De zeemeerminnen belden om acht uur dat ze niet eens zouden proberen om te komen. Ik mag blij zijn als ik zelf nog thuiskom.’

‘Wat dacht je van Mexico,’ zegt het meisje op de kruk naast me. Probeer met dit weer maar eens naar Puerto Vallarta te komen.’

‘Heb je een hond?’ vraag ik haar.

‘Hoezo?’

‘Ik heb het idee dat je van alles een hebt. Eén tweelingzus, één verloofde.’

‘Eén been,’ zegt ze giechelend.

‘O ja?’

‘Kom je nooit te weten,’ zegt ze. ‘Dat is het zoveelste ding in het grote onkenbare universum, het zoveelste stukje informatie buiten je gezichtsveld.’

‘Mag ik je een drankje aanbieden ter ere van je verjaardag?’ vraag ik.

‘Gwen,’ zegt ze. ‘En jij?’

‘Richard.’

‘Richard, ik zou een pina colada heerlijk vinden.’

‘Regel ik voor je,’ zeg ik haar. De barvrouw heeft het gehoord en vraagt met een onzichtbaar barkeepersgebaar of ik ook nog iets wil, en ik knik onopvallend ja. Gwen zet een foto voor ons op de bar van een heel grote, treurig kijkende hond, een soort van mastiff, wit met één grote bruine vlek op zijn flank. Hij ligt op zijn zij op een houten veranda met op de achtergrond een weelderig,

De jarige

dicht, groen bos, bijna een oerwoud, zoals hier nergens te vinden is.

‘Waar kom je trouwens vandaan?’ vraag ik.

Ze zegt niks, pakt alleen mijn arm stevig vast en ik volg haar blik omhoog naar het bassin. De barvrouw brengt de drankjes, geeft wisselgeld terug van het twintigje dat ik op de bar had gelegd en kijkt dan ook naar het bassin. De hand is weer terug. Het is een vrouwenhand met een trouwring en we volgen allemaal hoe die achter in de zwembroek van de man verdwijnt.

‘Gatverdamme,’ zegt de barvrouw en ze draait zich om naar een vaste klant aan het eind van de bar. ‘Wayne? Wayne, wil jij die mensen even vertellen dat iedereen kijkt?’

‘Tuurlijk,’ zegt Wayne. ‘Nu meteen?’

‘Dat gaat niet goed daar,’ zegt de barvrouw.

Gwen staart omhoog in het blauwe licht van het bassin, alsof ze meer ziet dan wij allemaal, wat misschien zo is. Er lijkt niet veel te gebeuren. Niet meer dan een hand die op iemands kont ligt, maar ik word er eenzaam van als ik ernaar kijk. Zijn benen kunnen ermee door, harig en gespierd, maar haar benen zijn een toonbeeld van al het vet, bederf en verval die het lichaam belagen. De vrouw van wie deze benen zijn is niet jong, niet groot en niet slank. En toch strelen en drijven ze daar samen in het zwembad. Ze wanen zich alleen. Ze vergeven elkaar voldoende om elkaar te strelen. Ze drijven.

‘De dingen die ik wil en de dingen die ik nodig heb, die kan ik maar niet combineren,’ zegt Gwen die nog vol aandacht zit te kijken. ‘De mensen van wie ik hou. Bob

KEVIN CANTY

zegt tegen me dat ik naar sigaretten stink.'

'Je bent jarig,' zeg ik. 'Je mag wel een beetje plezier hebben.'

'Ik járig? Wie heeft je dat verteld?'

'Jij.'

Haar blik maakt zich langzaam los van het blauwe water in het bassin en zakt naar mijn arm, die nog door haar hand wordt vastgehouden. Dat was ik zelf vergeten. Haar ogen worden groot als ze haar hand weghaalt en haar mond vertrekt triestig.

'Mijn god,' zegt ze. 'Ik zei die dingen hardop. Ik was aan het praten, hè?'

'Een beetje,' zeg ik.

'Ik dacht de hele tijd dat ik droomde,' zegt ze. Ze ziet er opeens verslagen uit, nogal dronken, en de barvrouw kijkt me aan alsof het mijn schuld is. Zij was hier eerder, maar dat zal wel niet tellen. Ik denk aan Justin, op de kamer, en besef dat het een vergissing van me was om hier te komen. Ik denk aan de sneeuw buiten. Gwen zegt: 'De pillen.'

'Je kunt beter teruggaan naar je kamer,' zegt de barvrouw.

Gwen zegt: 'Ik weet niet meer welke de mijne is.'

'Dat staat op je sleutel. Kijk of je je sleutel kunt vinden.'

Net op dat moment wordt het licht vreemd en onrustig en als ik opkijk klimt het stel uit het zwembad en is het wateroppervlak een en al beroering die op ons terugkaatst. Het licht op Gwens gezicht is schokkerig als ze de inhoud van haar tas voor zich op de bar gooit – kleingeld,

De jarige

pepermunt, pennen, Kleenex, een Palm Pilot en een mobieltje – en dan harkt ze er met haar vingers doorheen en vindt kwartjes, vindt een spuitbusje Mace-pepperspray, dat de barvrouw maar beter niet kan zien. Ik schuif het terug in haar tasje en daar is haar sleutel, vlak voor haar, kamer 212.

‘Dank je, Richard,’ zegt ze. ‘Ik voel me niet helemaal lekker.’

‘Moet ik je helpen om je kamer te vinden?’

‘Ja,’ zegt ze.

De barvrouw kijkt me nijdig aan – ze keurt het plukken van dronken mensen af – maar ik ben onschuldig, ik heb goede bedoelingen, ik ben echt van plan haar naar haar kamer te brengen en meteen terug te komen! Of misschien ga ik gewoon naar mijn kamer terug om Justin gezelschap te houden als hij nog wakker is, wat ongetwijfeld het geval is. Die jongen slaapt niet, behalve de hele ochtend. Gwen propt haar spulletjes weer in haar tas en klimt behoedzaam van de barkruk, met een lachspiegelgolfje in haar bewegingen. Een minuut geleden was er nog niks met haar aan de hand. Piano Pat start de Wurlitzer als we weggaan, een laag arpeggio’s die geleidelijk overgaat in ‘Bad, Bad Leroy Brown’.

‘Ik ga niet met je neuken,’ zegt Gwen op de gang.

De student, die vijftien meter voor ons op weg is naar de ijsmachine, is verbaasd het te horen. Hij kijkt met grote ogen om.

‘Dat idee had ik ook niet,’ zeg ik. De gang strekt zich nog ver voor ons uit, eindigt in een blinde hoek; het parkeerterrein achter de glazen deuren vult zich met

KEVIN CANTY

sneeuw als melk in een glas. De auto's zijn onherkenbare hopen, dierlijke vormen, witte katten die zich slapend hebben opgerold. De student wacht bij de ijsmachine, wacht tot we langskomen en gaapt ons aan. Hij is nieuwsgierig. Ik onderdruk de opwelling om mijn middelvinger naar hem op te steken. De muziek van Piano Pat – drumcomputer, piano, synthesizer, orgel – echoot en achtervolgt ons als een giftige mist door de lange gang.

Na wat een halfuur heeft geleken komen we bij kamer 212 aan. Ik geef haar de sleutel, die ik voor haar heb vastgehouden en zeg iets vriendelijks en beleefds bij wijze van afscheid, met een licht gevoel van opluchting.

'Wacht,' zegt Gwen.

'Waarom?'

'Ik wil niet alleen zijn,' zegt ze. 'Even maar. Kom op.'

Ze draait de sleutel om en opent langzaam de deur die ze voor me openhoudt. En ja, ik weet wat je denkt, maar dat is het niet. Ik verwacht helemaal niet dat ik iets met haar kan. Ik wil niet eens naar binnen. Maar haar gezicht ziet er zo verloren en eenzaam, zo abrupt naakt uit, dat het verraad zou zijn om me nu om te draaien. Zo heb ik ook gekeken, denk ik. De eerste keer dat Elaine wegging, keek ik zo. Ik kon haar gewoon niet de rug toekeren.

In haar kamer is het niet zoals ik verwachtte.

Om te beginnen de bloemen, een grote bos roze, paars en groen in de ijsemmer, een rode anjer in een waterglas naast het bed, een paar leeuwenbek- of orchideeachtige dingen op het andere nachtkastje. De lucht in de kamer is stil en zwaar van de geur van bloemen en haar toilet-

De jarige

artikelen en parfums, een tikje muf. En er zijn kaarsen, die ze kennelijk heeft laten branden op het bureautje bij de tv toen ze naar de bar ging. Op de tafel een stilleven van wijn, brood en kaas, een eenzame maaltijd. In de hoek bij de kast staat zwarte professionele bagage, de Travelpro-cabinetrolley van de ervaren luchtreiziger en de grote zwarte monsterkoffer.

Ze gaat op bed liggen en begint te huilen. Ik sta onzeker in de deuropening. Waar moet ik met mezelf heen? Ik weet nooit wat ik moet doen met een huilende vrouw. Ik schijn ook nooit een ander soort tegen te komen. Gwen heeft zich in de vorm van een S gevouwen, met haar gezicht van me afgewend. Ik weet niet wat ik moet doen met mijn lichaam. Opnieuw bedenk ik dat ik gewoon weg moet gaan, terug naar mijn zoon, terug naar mijn leven. En net op dat moment schiet me te binnen dat ik Justin als baby op een koude winteravond door een aanval van kroep heb heen geholpen, een avond dat hij geen lucht meer kon krijgen en we met z'n drieën op een boerderij zaten, zo ver weg van alles dat we vanuit het huis geen ander boerderijlicht konden zien, alleen maar sterren. Een daar lag hij, hij kreeg geen adem, twee jaar oud, nog niet eens. En ik weet nog dat ik hem mee naar de douche nam en in de stoom hield, probeerde dat glibberig gladde lijfje niet te laten vallen. Na een tijdje begon hij beter te klinken. We bleven voor alle zekerheid nog een uur met hem in de stoom staan, en al die tijd stond Elaine op de veranda te roken en te bidden – hoewel ze helemaal niet godsdienstig was, behalve in medische noodgevallen en met ijsregen op de grote weg. Ik weet

KEVIN CANTY

niet waarom dit nu bij me opkomt, maar het gebeurt: de zachte natte huid, de paniek.

‘Je kunt beter geen kaarsen laten branden als je hier niet bent,’ zeg ik tegen haar wanneer de tranen ophouden. ‘Het hele motel kan in de fik gaan.’

‘Het is brandvrij.’

‘Jij niet.’

‘Nee,’ zegt Gwen. ‘Maar mij kan het niet schelen.’

Ze glimlacht naar me als ze dit heeft gezegd, een brede geforceerde grijns, die als een gloeilamp uitgaat. Ze komt van het bed als een oude vrouw, traag, stijf, gaat aan de tafel zitten en schenkt uit een open fles een glas wijn voor zichzelf in, daarna een voor mij. Ze denkt na. Ze ziet er nog steeds weelderig uit, volkoren, zo’n meisje dat haar kleren misschien zelf maakt, al dat lange bruine, steile glanzende haar, om door een ringetje te halen. Als ik tegenwoordig vijf minuten op bed ga liggen en ik sta weer op, dan zie ik eruit alsof ik een week dood ben geweest.

‘Je hebt iemand nodig die voor je kan zorgen,’ zeg ik.

‘Ik weet het.’

‘Ik kan dat niet.’

‘Dat heb ik ook geen moment gedacht,’ zegt ze. ‘Bob kan het ook niet. Die zit op een strand in Mexico.’

‘Hij heeft zich bedacht.’

‘Nee,’ zegt Gwen. ‘Hij neemt gewoon zijn mobiele telefoon niet meer op.’

‘Misschien is zijn batterij dood.’

‘Misschien.’

‘Misschien is Bob dood.’

De jarige

‘Ik hoop het,’ zegt ze – dan rilt ze, alsof ze iets heeft gezegd dat ongeluk brengt. ‘Ik wil hem niet dood hebben,’ zegt ze. ‘Ik wens hem alleen een beetje ellende toe.’

‘Misschien moet je hem aan mijn ex-vrouw voorstellen,’ zeg ik.

‘Haha,’ zegt ze. ‘Net als Jay Leno.’

Ik zit tegenover haar aan tafel en pak haar hand vast, kijk ernaar, voel hem: een meisjeshand, zacht met lange vingers en spitse, gelakte nagels. Wat dat betreft zorgt ze wel voor zichzelf. Ik kijk niet naar haar gezicht. Ik wil eigenlijk niet weten wat eraan af te lezen valt, wat voor verwachting of wat voor angst. Ik richt me alleen op haar kleine, zachte, aantrekkelijke hand tussen mijn handen.

Ik zeg tegen haar: ‘Als het over is, is het over. Dan weet je het. Je zou naar hem toe moeten gaan, zodra het weer omslaat.’

‘En als hij er niet is? En als hij me niet wil zien?’

‘Dan ben je alleen,’ zeg ik. ‘Net zoals nu, maar wel met palmbomen en zon.’

‘Ik bedoel het goed,’ zegt ze – en als ik opkijk zie ik dat ze me aanstaart, alsof ze begrepen wil worden, alsof dit om de een of andere reden ineens belangrijk is. Ze zegt: ‘Ik probeer te doen wat goed is, maar ik heb het gevoel dat ik altijd... ik weet niet, dat dingen voor me op de loop gaan. Bijvoorbeeld toen ik met de pillen stopte zodat ik... met Bob kon zijn, zeg maar. Enthousiast kon zijn, want ja, dat vinden mensen aantrekkelijk in iemand. Enthousiasme. Maar toen... ik weet niet, het was alsof alles in een hogere versnelling kwam, gespannen werd, net als de eerste tijd toen ik stopte met roken, dat

KEVIN CANTY

stemmetje dat maar niet ophield met roepen *tijd voor een sigaret, tijd voor een sigaret...* Weet je wel? Alsof niks op zijn plek wilde blijven, nergens rust. Dus nam ik dat andere spul, alleen om weer wat af te remmen en intussen wil Bob niets met me te maken hebben. Hij zegt opeens dat hij een probleem heeft met mijn *persoonlijkheid* en het komt gewoon omdat ik hem gelukkig probeer te maken. Het loopt nooit zoals ik had bedoeld. Vind je me knap?’

‘Zeker,’ zeg ik en wrijf over de warme huid van haar handrug.

Ze staat op en met één gebaar, zo lijkt het, stapt ze uit haar sobere rok en blouse, doet haar bh af en gaat naakt voor me staan, alleen in haar kniekousen, zonder een moment haar ogen van mijn gezicht af te houden. Haar lichaam is volmaakt. Het heeft iets verblindends, te fel om rechtstreeks naar te kijken in het flauwe kaarslicht – en de zoeklichten van haar ogen die over mijn gezicht spelen, die iets zoeken, maar wat?

Wat er ook mis met haar is, ik kan het niet verhelpen, ik kan haar zelfs niet helpen. Dat besef ik opeens. Het is een vergissing dat ik hier ben.

‘Vind je me mooi?’ vraagt ze.

Want dat is ze, ze weet het, ze is mooi maar levenloos, en ik voel me tot haar aangetrokken, tot de smaak van as in mijn mond. Ik sta op om weg te gaan, maar ga niet weg. Alsof ik het niet kan. Als zwaartekracht trekt ze me aan. Haar lichaam is volmaakt, vol als een rijpe vrucht. Haar schaamhaar is witgoud, honingkleurig.

Dan denk ik weer aan Justin, daar op de kamer – zijn

De jarige

lijfje, nat van de zeep, al die jaren geleden – alleen op onze kamer, en ik weet dat ik hier niet zou moeten zijn, ik weet dat ik niet wil dat hij zo wordt, zo alleen.

‘Het spijt me, het spijt me, het spijt me,’ zeg ik tegen haar. ‘Ik moet weg.’

‘Niet weggaan,’ zegt ze.

‘Ik moet.’

‘Niet vanavond,’ zegt ze. ‘Maar één nachtje.’

‘Ik moet weg,’ zeg ik. En zelfs dan duurt het nog een lange halve minuut voor ik me ertoe kan zetten om weg te gaan, mijn ogen van de hare los te maken, mijn rug te keren naar haar prachtige lichaam en als een robot weg te lopen, de deur door, de gang op en de gang door, waar ik door kleverige spinnendraadjes van halfvermeende behoeften en verlangens heen breek, waar ik elk moment net zo goed kan omkeren als wegvluchten. Ik heb het gevoel dat ik ternauwernood de dans ben ontsprongen en tegelijkertijd naar haar terug wil, niet zozeer omdat ik haar wil voelen – al wil ik haar voelen – als om haar, voor één nachtje maar, te helpen, als het kan, met haar eenzaamheid.

Ik sta bij de deuren naar de parkeerplaats en druk mijn warme voorhoofd tegen het koude glas. Buiten is de wind gaan liggen, maar het is blijven sneeuwen. Grote dikke vlokken dwarrelen langzaam omlaag, langzaam als de sneeuw in zo’n kerstbol gevuld met trage vloeistof, het huisje met de sneeuwpop ervoor...

Elaine zit op me te wachten als ik in de kamer terugkom, Elaine en Justin.

Onmiddellijk voel ik me beschuldigd en dat klopt – ze

KEVIN CANTY

ruikt het aan me, de parfum, de kaarsenrook en sigaretten. Daar was ze altijd al goed in.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik haar.

Ze ziet er goed uit, chic, duur, gesoigneerd. Ze geeft me op beide wangen een luchtzoen en werpt me een bedekte, waarschuwend blik toe. We gaan er niet over praten waar Justin bij is.

‘Ze zijn in Helena geland en hebben ons met de bus hierheen gebracht,’ zegt ze. ‘Een helse rit.’

‘Ik was net even naar de bar,’ zeg ik.

‘O ja?’ zegt Elaine. ‘Ik was je daar net gaan zoeken. Een paar minuten geleden nog maar.’

‘Je moet me net zijn misgelopen.’

‘Dat weet ik wel zeker,’ zegt ze.

En dat is alles. Straks gaat ze terug naar haar eigen kamer verderop in de gang; over zes uur zijn we allemaal weer wakker en zal ik door de sneeuw naar de luchthaven terugrijden, met de schelle zon pijnlijk op de witte, witte sneeuw. Over een paar dagen sta jij weer op het tweede honk onder de ritselende palmen, en ik weet dat je je zult afvragen wat er vanavond is gebeurd en dat vertel ik je misschien nog wel eens, al kan ik me niet voorstellen waar of wanneer het ter sprake moet komen. Gewoon weer een dag in de rivier van lang vervlogen dagen.

En nog één ding: ik ben teruggedaan, de avond nadat je was vertrokken. Ik weet niet of ik echt naar haar zocht, maar ik heb wel nagevraagd of ze nog in het motel was. Natuurlijk was ze allang weg. Maar ik ging naar de bar terug, gewoon om wat te drinken, en die avond waren de zeemeerminnen er. En het gekke was: ik kende er een –

De jarige

ze was het meisje dat ik had ontmoet toen ik een praatje hield voor een mbo-klas, een praatje over boerderijbeheer. Gewoon een leuke meid, hoofdvak landbouwkunde. Maar ik keek dus door het glas omhoog en ik herkende haar meteen, ook al zweefde haar haar helemaal om haar gezicht heen en zaten haar voeten vast in een rubberen staart. En het allergekste was – daar had ik nooit bij stilgestaan – ik denk dat zij ook door het glas naar de bar kunnen kijken, want ze herkende mij ook. Ze zwom naar het glas en ze lachte naar me en zwaaide, en ik zwaaide terug, en toen ademde ze in, door haar luchtpijp, en weer uit. Een sliert belletjes waaierde uit haar mond naar boven door het verlichte blauwe water, naar de onzichtbare hemel daarboven.